

Αδιαφορία στο τετράγωνο για το Land Tax

Γράφει η Μαρία Πολίτη

Οι αρμόδιοι Έλληνες επιστήμονες αγρόν αγοράζουν...

Πρόσφατα και συγκεκριμένα την Παρασκευή, 9 Φεβρουαρίου, είχε δημοσιευθεί στην εφημερίδα «Ο Κόσμος» ένα άρθρο μου με τίτλο «Land Tax: ένας ανήθικος φόρος». Από το δημοσίευμα αυτό περιμένα κάποια ανταπόκριση από το κοινό, αλλά, ως συνήθως, όταν ο Έλληνας δεν θίγεται άμεσα, προσπερνά τα δύσκολα θέματα και επικεντρώνεται στην δική του καθημερινότητα.

Η αλήθεια είναι πως έχομε γίνει μια παροικία που καταπιάνεται με τα εύκολα και αφήνει τα δύσκολα στην άκρη...

Θα περιμένα απ' τους επιστήμονες της δεύτερης γενιάς, τους λογιστές, τους δικηγόρους και τους κτηματομεσίτες της Παροικίας, που έρχονται αντιμέτωποι, μέσω των πελατών τους, με το τεράστιο πρόβλημα του Land Tax να αναλάβουν την ευθύνη μιας έντονης διαμαρτυρίας στην Κυβέρνηση της Νέας Νότιας Ουαλλίας, για τον αβάσταχτο αυτό φόρο.

Ένα φόρο που, κάθε χρόνο, γίνεται και πιο βαρύς, λόγω της αύξησης των τιμών των ακινήτων και που αποτελεί για τις Κυβερνήσεις της Νέας Νότιας Ουαλλίας και της Βικτώριας μια πολύ πλούσια πηγή εισοδήματος. Πάρα πολλά χρήματα, που, το μεγαλύτερο μέρος τους, καταλήγει στις τσέπες των Κυβερνητικών συμβούλων κι ένα εξευτελιστικό ποσό των πενήντα χιλιάδων δολλαρίων στο Ελληνικό Φεστιβάλ του Σύδνεϋ...

Μιλάμε για τους συμβούλους που εστοίχισαν, το τελευταίο οικονομικό έτος, σαράντα εννέα δισεκατομμύρια δολάρια στην Κοινοπολιτειακή Κυβέρνηση και στις Πολιτειακές Κυβερνήσεις άλλα επί πλέον τεράστια ποσά.

Είναι μεγάλη αδικία, κάθε τριάντεσσερα ή πέντε χρόνια, οι ακούραστοι αγωνιστές της ζωής να κάνουν, μέσα απ' τα χέρια τους, το αντίτιμο ενός διαμερίσματος που το απέκτησαν με πολλούς κόπους, ξεπληρώνοντας έντοκα δάνεια για χρόνια...

Ξέρουν πολύ καλά οι αρμόδιοι ότι αν οι άνθρωποι που έχουν μερικά ακίνητα, απηυδισμένοι απ' αυτό το τρομερό χαράτσι, αποφασίσουν να ξεπουλήσουν ό,τι έχουν, τότε οι Πολιτειακές Κυβερνήσεις μπορεί να χάσουν όλο το εισόδημα που εισπράττουν απ' τα θύματά τους, γιατί για τους νέους αγοραστές μπορεί να είναι οι πρώτες τους κατοικίες. Υπάρχουν διαμερίσματα που, σε εβδομαδιαία αναλογία, το Land Tax ξεπερνά το νοίκι και είσαι ιδιοκτή-

της μόνο για νάχεις μπελάδες, έξοδα και τίποτα παραπάνω.

Τα καταστήματα και τα εμπορικά κτίρια κτυπιούνται από το Land Tax ανάλογα με τη ζώνη στην οποία ανήκει το κτίριο και την προοπτική να μπορεί να γίνει πολυώροφο, κάτι που δεν αποκλείεται να μη συμβεί ποτέ για πολλούς και διαφόρους λόγους (έλλειψη χρημάτων, μακροχρόνια συμβόλαια με τους ενοικιαστές κλπ).

Κι έτσι προεισπράττουν οι Πολιτειακές Κυβερνήσεις τεράστια ποσά για αέρα κοπανιστό...

Στην Παροικία μας έχουμε πολλούς κτηματομεσίτες, λογιστές και δικηγόρους, που στην πελατεία τους συγκαταλέγονται άτομα με σοβαρή ακίνητη περιουσία, και βλέπουν πόσα πληρώνουν κάθε χρόνο...

Μπορεί επίσης κι οι ίδιοι νάχουν κληρονομήσει περιουσίες απ' τους γονείς τους και να κτυπιούνται, κάθε χρόνο, απ' αυτόν τον σκληρό φόρο, άλλος πιο πολύ κι άλλος πιο λίγο.

Ποιά είναι η αντίδρασή τους για τους τεράστιους κόπους των γονιών τους που, σιγά-σιγά, χάνονται; Νομίζω καμμία. Οι περισσότεροι δεν διαβάζουν Ελληνικές εφημερίδες κι είναι σχεδόν αποκομμένοι από την Ελληνική γλώσσα.

Αλλά έχοντας επίγνωση του Land Tax (φόρος ακίνητης περιουσίας) έστω κι απ' τις υποθέσεις των πελατών τους, θα μπορούσαν να κάνουν μια κινητοποίηση...

Τίποτα όμως...

Σαν Παροικία είμαστε μπροστά στα εύκολα... Στους χορούς και στα πανηγύρια...

Στα δύσκολα σκύβουμε το κεφάλι και γινόμαστε μοιρολάτρες. Περιμένουμε απ' τους άλλους να κάνουν κάτι, μέχρι που οι κυβερνώντες, με την απληστία τους, τα ισοπεδώνουν όλα.

Μεγάλα ποσά χάνουν επίσης, οι ιδιοκτήτες ακινήτων απ' τους Δημοτικούς φόρους, επειδή μπορεί οι διάφοροι Δήμοι να τάχουν κατατάξει σε λανθασμένη κατηγορία.

Συγκεκριμένα, ένα ακίνητο μπορεί νάχει δύο γραφεία στο ισόγειο και τέσσερα διαμερίσματα στον πρώτο και δεύτερο όροφο και να σου το κοστολογούν με Δημοτικά Τέλη, σαν εμπορικό κτίριο, ολόκληρο, με αποτέλεσμα να εισπράττουν τριπλάσια ή τετραπλάσια ποσά.

Κι όταν, κατά τύχη, γιατί ποτέ δεν σου το λένε οι ίδιοι, ανακαλύψεις ότι το κτίριο έχει μπει σε λανθασμένη κατηγορία, οι Δήμοι δεν σου επιστρέφουν ούτε ένα σέντ από τα

τεράστια ποσά που εισπράξαν προηγουμένως με την δικαιολογία ότι ο πελάτης... έπρεπε να ανακαλύψει το λάθος εγκαίρως.

Φυσικά, το λάθος το ήξεραν, εκ των προτέρων, αλλά έκαναν τα στραβά μάτια, γιατί υπήρχαν κι άλλα κτίρια, σαν το δικό σου, κι αν σου επέστρεφαν το πλεόνασμα των χρημάτων που έδωσες, έπρεπε να επιστρέψουν χρήματα και στους άλλους ιδιοκτήτες, που υπήρξαν επίσης θύματα, γιατί τα κτίριά τους δεν είχαν καταταχθεί, από τους Δήμους, στη σωστή κατηγορία...

Από τέτοια, συχνά, σκόπιμα λάθη, των Δήμων μπορούν να χάσουν οι δημότες πολλά χρήματα... Εξαρτάται πότε θα ανακαλύψεις το λάθος, αν συμβεί ποτέ να το ανακαλύψεις... αφού, πολλές φορές, δεν το ανακαλύπτουν ούτε οι δικηγόροι που ετοιμάζουν τα έγγραφα της αγοραπωλησίας.

Κι αν με ρωτήσετε αν η απόκτηση ενός σπιτιού είναι έξυπνη ιδέα, με τα σημερινά δεδομένα, δεν είμαι σίγουρη ποιά απάντηση να δώσω...

Υπάρχουν ενοικιασμένα σπίτια και διαμερίσματα που, αν και είναι ξεπληρωμένα, ολόκληρο το εβδομαδιαίο νοίκι δεν φθάνει για το Land Tax και τα άλλα σταθερά και απρόοπτα έξοδα. Κι αν αποφασίσεις να το ξεφορτωθείς, τότε στο κάποιο κέρδος που τυχόν φέρει η πώληση σε περιμένει ο καταπέλτης του φόρου προστιθέμενης αξίας (Capital Gains Tax).

Το τί παθαίνουν οι άνθρωποι μ' αυτούς τους αμείλικτους φόρους είναι άλλο πράγμα...

Θυμάμαι την περίπτωση ενός μεγάλου πλουσιόπιστου στο Double Bay που οι ιδιοκτήτες του το διέθεταν, συχνά, για φιλανθρωπικές εκδηλώσεις, χωρίς να τους προσφέρεται καμμία μείωση στο Land Tax. Κι επειδή το σπίτι αυτό, που ανήκε σε Family Trust, επλήρωνε τεράστια ποσά σ' αυτόν τον αμείλικτο φόρο, οι ιδιοκτήτες εξόδευσαν τετρακόσιες χιλιάδες δολάρια, πριν αρκετά χρόνια, σε φόρο χαρτοσήμου (Stamp Duty) για να το μεταφέρουν στην ιδιωτική ιδιοκτησία, που επιβαρυνόταν με μικρότερο φόρο. Δεν είχαν προβλέψει όμως ότι η Πολιτειακή Κυβέρνηση θα άλλαζε γνώμη τον ίδιο καιρό, βάσει νέων υπολογισμών, κι ότι θα τους συνέφερε να είχε παραμείνει το σπίτι στο Trust και να μην είχαν σπαταλήσει τόσα χρήματα για την μεταφορά.

Σαν επίλογο σ' αυτό μου το σημείωμα, θέλω να κάνω γνωστές τις πολύχρονες διαπιστώσεις μου για

το επάγγελμα του δημοσιογράφου σε ελληνικές εφημερίδες της Αυστραλίας.

Ένα επάγγελμα στο οποίο αφοσιώθηκαν πολλά άτομα και κατάφεραν να φτιάξουν εφημερίδες πρώτης κατηγορίας, με καλογραμμένα άρθρα, με ποικίλα ενημερωτικά θέματα, με ρεπορτάζ, φωτογραφίες και άφθονο πληροφοριακό υλικό για τις παροικίες μας, για τη χώρα όπου ζούμε, για τη χώρα όπου γεννηθήκαμε και για ολόκληρο τον κόσμο.

Η δημοσιογραφία είναι, σίγουρα, ένα εξουθενωτικό, μοναχικό επάγγελμα, που, συχνά, οδηγεί στην σωματική και ψυχική ισοπέδωση, ιδιαίτερα όταν τόσο λίγα άτομα δίνουν, συνεχώς, τόσα πολλά...

Και βλέπω με μεγάλη μου λύπη πως οι σημερινοί αναγνώστες δεν στέλνουν ούτε ένα γράμμα με δύο λόγια ευγνωμοσύνης. Τίποτα... Λες και γράφεις άρθρα που απευθύνονται σε άψυχα όντα...

Οι περισσότεροι εργάτες της πέννας έχουν παραμερίσει και υποβαθμίσει την οικογενειακή τους ζωή και δεν έχουν καιρό ούτε να φάνε ούτε να κοιμηθούν όπως πρέπει.

Συνεχώς δίνουν και συνεχώς φθείρονται. Οι δημοσιογράφοι μας στο Σύδνεϋ και στη Μελβούρνη είναι ήρωες! Όπως είναι και η άλλη θαυμαστή ομάδα των δημοσιογράφων των Ελληνικών προγραμμάτων της Ραδιοφωνίας SBS. Αυτοί είναι κάπως πιο τυχεροί, γιατί, λόγω της συχνής, άμεσης επαφής με το κοινό τους, έχουν την ευκαιρία ν' ακούνε απ' τους Έλληνες ακροατές ένα έπαινο κι ένα ευχαριστώ. Κι όταν ακούω αυτές τις λέξεις ειλικρινά χαίρομαι. Χαίρομαι γιατί το αξίζουν. Η αλήθεια είναι πως για να καθίσεις να γράψεις ένα γράμμα για την εφημερίδα πρέπει νάχεις κάποια αυτοπεποίθηση και κάποιες γνώσεις.

Το τηλεφώνημα όμως για να πεις ένα ευχαριστώ σε μια Ελληνική εφημερίδα και σ' ένα συντάκτη της δεν χρειάζεται πολύ κόπο. Και πρέπει να γίνεται και μάλιστα συχνά.

Οι Έλληνες, που ήλθαν στην Αυστραλία τα τελευταία χρόνια της ελληνικής κρίσης, θα πρέπει να σταθούν κοντά στις εδώ Ελληνικές εφημερίδες.

Αυτός εδώ ο Αυστραλιώτης Ελληνισμός, που έχει δημιουργήσει τόσα θαύματα, χρειάζεται αντάξιους συνεχιστές απ' τις νεώτερες γενιές.

Συνεχιστές που να νοιώθουν ευγνωμοσύνη γι' αυτά που τους άφησαν οι ήρωες που φεύγουν...